

Terra 7

Boek 2

Het Huis van de Roos

Esther Wagenaar

Proloog

Gecodeerd bericht van Bertil, leider van het Zuidelijk Verzet, aan Terry, leider van het Noordelijk Verzet, 30 maart 510

Beste Terry,

Het is lang geleden dat wij elkaar persoonlijk gesproken hebben. Ik hoop daar over een aantal maanden verandering in te brengen, maar eerst zijn er andere zaken die onze aandacht vragen.

Ik heb u eerder bericht over de Aardlingen Conrad en Virginia die bij ons zijn gebracht door een Terrazone en een Groene (ja, het klopt echt). Ik ben blij dat u de andere Aardling Redbod uit de klauwen van de Afranen hebt kunnen redden. Ik heb helaas begrepen dat hij geopereerd is en een hersenbeschadiging heeft opgelopen. Erg jammer, want de Aardlingen zijn van grote waarde voor ons. Zij bezitten superieure kennis die koste wat kost uit handen van de Afranen moet blijven.

Dit bericht wordt u overhandigd door Conrad Johnson (ze gebruiken achternamen op de Aarde, waarom zijn wij daar ooit mee gestopt?). Hij is technologiedeskundige en heeft met zijn kennis onze wapens en energievoorziening aanzienlijk verbeterd. Het heeft ons erg geholpen in onze strijd, vooral tijdens het laatste grote offensief vanuit Landolin. Conrad is ook bereid om zijn kennis te delen. Dat is, naar ik begrepen heb, tegen de regels van de Aarde. Maak gebruik van hem!

De andere Aardling, Virginia, is veel minder geneigd om kennis uit te wisselen. Ze is arts en gelukkig heeft ze ons wel op medisch gebied geholpen. Zoals u weet, is dat ook mijn vakgebied en het is zeer inspirerend om met haar van gedachten te wisselen. Ze is bovendien een wetenschapper. Mede daarom is zij degene die eerst met ons meegaat naar

het oerwoud, naar de Groenen. Zij zal daar onderzoek doen, terwijl wij proberen om aan een goede relatie met dit mysterieuze volk te werken.

De Groene die met de Terrazone en de Aardlingen bij ons kwam, is een zeer bijzondere persoon. Zijn naam is Dion. Hij heeft ons meer verteld over hun vreemde cultuur en ook de zelfgekozen naam van zijn volk onthult: Beryls. Terry, ik heb nog nooit zoiets gezien. Deze jonge knul beheerst niet alleen telepathie, maar hij kan ook angst projecteren en materiaal, zoals metaal, vervormen.

Dion heeft tijdens het laatste offensief op onze basis met zijn gave een nieuw en gevaarlijk prototype wapen van de Afranen weten te vernietigen. Ik ben ervan overtuigd dat hij ons daarmee gered heeft van de totale vernietiging. Helaas heeft hij tijdens deze actie een hersenbeschadiging opgelopen, waardoor hij nu blind is. Hulpbehoevend is hij echter niet. Met zijn gaven heeft hij een nieuwe manier van zien ontwikkeld.

De vriendin van Dion is de Terrazone waar ik het eerder over had. Haar naam is Zania en zij is degene die de Aardlingen en Dion naar het Verzet heeft gebracht. Dion wil haar absoluut mee hebben naar het oerwoud en gaat niet zonder haar. Ik hoop dat dit niet voor grote moeilijkheden gaat zorgen. Dion blijkt echter van grote waarde voor de Beryls, dus ik denk dat het zal meevallen. Hij wordt door hen de Laban genoemd. Blijkbaar is dat een soort Messias.

Tijdens mijn bezoek hoop ik meer te weten te komen over de Beryls, hun tempel en de Laban. Misschien kunnen we zelfs samen een manier bedenken om de Terrazones minder afhankelijk te maken van het medicijn van de Afranen, want er sterven steeds vaker zwangere Terrazones aan het virus. Als Terrazones niet meer op Beryls hoeven te jagen voor het kopen van die medicijnen, is dat voor beide volken een voordeel.

We hebben inmiddels een goed beeld van de werkzame stoffen in het medicijn, maar kunnen het niet in grote hoeveelheden produceren. Ik hoop in het oerwoud voldoende grondstoffen te kunnen vinden. Stelt u het zich eens voor: de volken van het zuidelijk continent verenigd met

het Verzet tegen de Afranen! Met de Beryls aan onze kant zetten we een eerste stap naar die droom.

Na mijn bezoek aan de Beryls kom ik zo snel mogelijk met Virginia naar het Noordelijk Verzet. Tot die tijd wil ik u vragen om Conrad te helpen de ruimtecapsule terug te vinden. Het Aardse vaartuig bevat technologie die niet in de handen van de vijand mag vallen.

Ook is er nog de kwestie van het ruimtekanon dat het schip van de Aardlingen beschoten heeft. Ik hoop dat u een beter beeld heeft gekregen van waar dit wapen zich kan bevinden. Ik heb bij het Zuidelijk Verzet de opdracht gegeven om in onze archieven te zoeken naar aanwijzingen voor het bestaan van een ruimtekanon. Ik raad u aan hetzelfde te doen in uw archieven. Dit lijkt me geen technologie die de Afranen in handen hebben, anders hadden ze die wel tegen ons ingezet. Zou het van de eerste kolonisten geweest kunnen zijn? Een andere optie is dat het van de Morgans afkomstig is, maar een zeevolk met een ruimtekanon lijkt me onwaarschijnlijk. Jammer dat we nog zo weinig weten van onze inheemse medebewoners.

Conrad heeft bij ons een zender gebouwd om hulp te vragen van de Aarde. Het kan nog maanden duren, maar als die hulp komt, moet het ruimtekanon buiten werking zijn gesteld.

Terry, ik wens u op Terrazonese wijze: “veel geluk in uw strijd”.

Tot ziens,
Bertil

Deel 1

1. Naar het noorden

Conrad keek naar zijn DACS, het apparaat dat altijd om zijn linkerpols had gezeten. Al jaren was hij vergroeid met het ding, dat alleen af ging voor een upgrade en als hij een douche nam. Nu lag het nauwelijks herkenbaar voor hem. De behuizing had hij er voor een groot deel af moet slopen om hem te integreren met de oude apparatuur van het Zuidelijk Verzet.

Het kon niet anders. De ruimtezender was zonder zijn DACS niet in staat om verbinding te maken met de communicatierelais in de ruimte. En zonder die verbinding was het onmogelijk om een gecodeerd bericht te versturen dat werd opgepikt door een ruimteschip. Het was belangrijk dat een Aards schip het vond en ontcijferde en niet een ruimtepiraat.

Belangrijke programma's en gegevens waren van zijn DACS, zijn *Data Analysis and Computing System*, geüploaded naar de biochip in zijn onderarm. Hij vond het een te groot risico om ze erop te laten staan en hier achter te laten. Zonder zijn DACS kon hij niet bij de gegevens op de chip, maar daar vond hij later wel wat op.

Conrad gaf zijn DACS de laatste commando's en de zender kwam tot leven. Er werd een pulserende toon hoorbaar die alleen maar tot doel had om aan te geven dat de zender aan stond. Dat maakte het makkelijker voor het Verzet om te controleren of alles werkte als hij hier niet meer was. Vanaf nu zond de ruimtezender continu de coördinaten van Terra 7 ten opzichte van de Aarde en een SOS-bericht de ruimte in. De zender was gebouwd in het superkanon en alleen als het kanon nodig was, werd het signaal even onderbroken.

Het Verzet kon niet bij de DACS zelf. Conrad wist maar al te goed hoe gevaarlijk die technologie kon zijn, dus had hij een beveiligingsmechanisme toegevoegd. Iedere poging om de DACS te benaderen zonder

geldig wachtwoord, had als effect dat het ding zichzelf vernietigde. Geen grote explosie, maar de energiecel in het apparaat zou zo heet worden dat alles versmolten raakte. Bertil wist ervan en had zijn verzetmensen opgedragen van het ding af te blijven. Conrad had gezien hoeveel respect Bertil had bij zijn mensen. De kans dat iemand het toch zou proberen, achtte hij klein. Voorlopig werd het SOS-bericht de ruimte ingestuurd.

Hopelijk raakte het bericht in de ruimte niet te erg vervormd. Zelfs met de hulp van zijn DACS was het moeilijk een Aards schip te bereiken. Het kon wel eens heel lang gaan duren voordat er een ruimteschip naar Terra 7 zou afreizen om hen te redden. Al hoefde dat niet voor hem.

Nog steeds speelde hij met de gedachte op Terra 7 te blijven. Er was zoveel dat hij hier kon doen, deze mensen viel nog zo veel te leren, en niet alleen in technologisch opzicht. Er was veel onrecht op deze planeet en hij wilde graag bij het Verzet blijven om daar tegen te strijden. Misschien dat Terra 7 ooit vrede tussen alle volken zou kennen; een vreedzame samenleving zoals oorspronkelijk de bedoeling was bij de kolonisatie. Hij wilde er in ieder geval zijn steentje aan bijdragen. Gelukkig paste zijn uiterlijk prima bij deze planeet. Met zijn Afro-Amerikaanse achtergrond kon hij doorgaan als een van de Ouden, het volk dat niet meegedaan had aan de genetische manipulatie van de andere volken op Terra 7. Alleen zijn haardracht met dreadlocks was hier ongewoon, maar tot nu toe geen onoverkomelijk probleem.

Officieel was het hun missie om te observeren en data te verzamelen en was het ze verboden om contact te zoeken met de bevolking. De Aardse politici hadden hun de opdracht gegeven om alleen onderzoek te doen, pas daarna zou een officiële delegatie van de Aarde contact maken met de bevolking van Terra 7. Typisch politiek, vond hij. Hun ruimteschip was neergeschoten en Belia, een van de wetenschappers, was daarbij overleden. Redbod was gevangengenomen door de Afranen, de heersers op deze planeet, en ook hijzelf had het maar net overleefd. Zijn collega en arts Virginia had hem in leven gehouden, maar dat zou haar nooit gelukt zijn zonder de hulp van de Terrazone Zania, de Beryl Dion en het Zuidelijk Verzet. Het verbod om contact te hebben met de bevolking was onhoudbaar. Leuk bedacht door politici die zich

niet konden voorstellen dat hun missie ook mis kon gaan. Natuurlijk hadden ze survivallessen gehad tijdens hun training, maar altijd met het idee dat ze het toch niet nodig zouden hebben. *Wat waren we naïef.*

Conrad pakte zijn rugzak op en liep naar de hangaar. Daar stond het kleine, zwarte luchtschip van het Zuidelijk Verzet klaar voor zijn reis naar Lina, de hoofdstad van de Nards en basis van het Noordelijk Verzet.

Dat dit voertuig een luchtschip genoemd werd, was nogal vreemd. Het leek in niets op de luchtschepen gevuld met helium zoals die in de twintigste eeuw gebruikt werden. Dit schip was eigenlijk meer een soort hovercraft. Stabilisatoren aan de voorkant en onder de vleugels zorgden voor opwaartse druk en brachten het druppelvormige vaartuig hooguit een paar meter in de lucht. De straalmotor aan de achterkant zorgde voor de voorwaartse beweging.

Hij had het door de Afranen ontwikkelde schip flink onder handen genomen. Het gebruikte zijn energie efficiënter en het vermogen van de straalmotor was daardoor veel groter. Ook de vuurkracht van de wapens was toegenomen. Conrad had gehoord dat reizen over het noordelijk continent veel gevaarlijker was dan op het zuidelijk continent. Er was een grote kans dat ze een Afraanse patrouille tegen zouden komen, dus betere bewapening was geen overbodige luxe.

Alles was al ingepakt en ingeladen voor de reis en het afscheid van het Zuidelijk Verzet was genomen. Alleen zijn reispartner had Conrad nog niet gezien. Het gaf hem de tijd om het luchtschip even na te lopen en hij begon zijn inspectie aan de buitenkant.

Over zijn reis naar het noorden had Conrad gemengde gevoelens. Hij was blij dat hij eindelijk werk kon maken van de zoektocht naar de ruimtecapsule die de Afranen in bezit hadden. Het Verzet had tot nu toe geen idee waar het ding gebleven was en hoe langer het in handen van de Afranen bleef, hoe groter de kans dat ze de technologie van de capsule konden gebruiken. Hij wilde wat dat betreft veel eerder naar het Noordelijk Verzet, maar het Verzet was ervan overtuigd dat ze de capsule zelf wel konden onderscheppen. Bovendien moest Conrad een ruimtezender bouwen. De onderdelen daarvoor had hij voor een groot deel zelf bij elkaar gezocht of gemaakt en dat had hem veel tijd gekost.

Al die tijd waren de Afranen in de gelegenheid om de geavanceerde Aardse technologie in de ruimtecapsule te doorgronden. Om gek van te worden.

Het was het Noordelijk Verzet wel gelukt om Redbod te bevrijden, maar helaas niet ongeschonden. Waarschijnlijk had Redbod een hersenbeschadiging opgelopen door een operatie en hij was niet meer aanspreekbaar. Dat was het deel waar Conrad het meest tegen opzag: het weerzien met Redbod.

Ze waren geen echte vrienden geweest, hun karakters botsten regelmatig. Dat had wel een positief effect; ze hielden elkaar scherp en het was ongetwijfeld ook de reden waarom ze allebei gekozen waren voor de Aardse missie naar Terra 7. De dynamiek tussen hen zorgde ervoor dat ze beter presteerden met elkaar dan zonder elkaar. Conrad was met zijn dertig jaar het oudste teamlid, Redbod was drie jaar jonger en toch had Conrad het gevoel dat Redbod zijn grote broer was tegen wie hij moest opboksen.

Herinneringen kwamen boven. Zoals de eerste test die ze samen deden tijdens de selectie waarbij zij de enigen waren die met een oplossing kwamen voor een simulatie waarin hun schip stilgelegd werd door ruimtepiraten. Of de enorme ruzie die ze kregen toen Redbod een fout had gemaakt in zijn berekening van een ruimtevouw op weg naar deze planeet. En dan het moment vlak nadat hun schip, de Alpha, geraakt werd door een aanval vanaf Terra 7: Redbod met de dode Belia in zijn armen. De gebroken blik in zijn blauwe ogen. Conrad wist dat die twee het goed met elkaar konden vinden, maar op dat moment had hij in die blik de pijn van een verloren liefde gezien.

En tot slot de herinnering dat ze op de vlucht sloegen voor een Afrikaanse patrouille; het laatste moment waarop Conrad Redbod zag:

Twee Afrikaanse luchtschepen kwamen met hoge snelheid op hen af. Virginia, Dion en Zania wendden in een vliegende galop op hun zampala's naar rechts. Redbod stuurde hun zampala naar links.

'Conrad, Redbod, er komt er een achter jullie aan', hoorde hij Virginia zeggen via zijn com. Hij hield zich goed vast aan de rug van Redbod terwijl hij zich omdraaide en probeerde te richten op het luchtschip dat nog steeds

dichterbij kwam. De schoten hadden geen effect op de zware bepantsering van het voertuig. Hij wilde de straalmotoren raken, maar dat bleek onmogelijk op de rug van de beweeglijke zampala.

‘Dit arme dier redt het niet meer, we zijn te zwaar’, zei Redbod.

‘Stop dan. Dan heb ik meer kans op een goed schot.’

Redbod deed zijn best de zampala te laten stoppen. Op hetzelfde moment loste het Afrikaanse schip een schot dat vlak voor hen insloeg. De zampala gilde, kwam omhoog en klapte achterover. Redbod wist opzij te springen, maar Conrad was te laat. Hij voelde hoe het volle gewicht van het dier op hem neerkwam, tegelijk met een scherpe, stekende pijn in zijn been. Het werd zwart voor zijn ogen.

‘Conrad?’ De hese vrouwenstem die hem uit zijn overpeinzing haalde, overviel hem. Hij wilde opkijken en stootte zijn hoofd hard aan de ombouw van de stabilisatiemotor. Voor hem stond een prachtige vrouw hem uit te lachen. Hij moest er ook idioot uitzien, zoals hij voor haar stond; iets voorover en met zijn hand wrijvend over zijn achterhoofd.

De vrouw had een donkere huid, kortgeknipt zwart, licht kroezend haar, en Aziatische gelaatstrekken. Die optelsom moest haar tot een kruising tussen een Afrikaan en een Nard bestempelen. Kruisingen op Terra 7 werden bastaards genoemd, maar deze dame leek er geenszins onder gebukt te gaan, want ze had een trotse blik in haar ogen.

‘Gezien je reactie neem ik aan dat ik het goed heb’, concludeerde ze. ‘Gaat het weer? Mijn naam is Bridget, ik ben je reispartner.’

Conrad stak zijn hand uit als begroeting. Bridget begreep de bedoeling niet, waarop Conrad haar rechterhand pakte.

‘Een Aardse begroeting’, verduidelijkte hij. Hij staaarde nog steeds naar Bridget. Ze was iets jonger dan hij en ze droeg de saaie warme kleding van het Verzet, maar toch stond het haar alsof het de nieuwste creatie van een modekoning betrof. Haar kleding was wel formeler dan die van het Zuidelijk Verzet, met meer geelbruine tinten en een teken van drie sterren op het linkerpand van haar jasje. Het was de eerste keer dat Conrad zoiets zag bij een verzetsstrijder.

‘Dat teken geeft aan dat ik een kapitein ben’, verduidelijkte Bridget, die merkte waar hij naar keek. ‘In tegenstelling tot het Zuidelijk Verzet,

dragen leden van het Noordelijk Verzet wel kenmerken op hun kleding om rangen en standen aan te geven.'

'Is dat omdat het Noordelijk Verzet groter is?'

'Onder andere.' Bridget maakte aanstalten om het luchtschip in te gaan. 'Ben je klaar met je controle? Ik wil vertrekken.'

Conrad sloot de ombouw van de stabilisatiemotor en volgde haar.

'Voordat we vertrekken, wil ik een aantal regels met je afspreken.' Bridget sloot de deur achter hem en ging hem voor de cockpit in. Het kwam op Conrad een beetje intimiderend over. 'Ik heb begrepen dat jij de technologiespecialist bent van de Aardlingen en dat je dit luchtschip een flinke update hebt gegeven. Dat gaan we nodig hebben. De reis naar het Noordelijk Verzet is gevaarlijk. Ik heb die reis nu zevenendertig keer gemaakt én overleefd. Om deze komende reis ook te overleven is het absoluut noodzakelijk dat je mijn bevelen opvolgt.'

Bridget nam plaats op de stoel van de piloot en Conrad ging naast haar zitten.

'We hebben elkaar ook nodig tijdens deze reis. Er blijft altijd iemand wakker in de cockpit en daarom slapen we om de beurt. Hetzelfde geldt voor toiletbezoek of wat dan ook. Hou vooral de monitor in de gaten. Zodra we een Afraanse patrouille tegenkomen, ontlopen we die. Alleen als dat echt niet mogelijk is, zullen we onze wapens gebruiken.

Ik zet de route in de computer, zodat ook jij het schip kunt besturen, maar doe dat in delen. Mochten we het schip om wat voor reden dan ook verliezen, dan kunnen de Afranen niet zien wat ons einddoel was. En omdat de Afranen steeds vaker onze communicatie onderscheppen, reizen we onder radiostilte. We hebben geen contact met de basis van het Noordelijk Verzet. Het eerste deel is de route naar zee, daarna begint het gevaarlijkste onderdeel van de reis. We kunnen uiteraard geen gebruik maken van de veilige oversteek bij de Afraanse stad Tamasso en moeten met eb de zeestraat tussen de twee continenten oversteken. We reizen van zandbank naar zandbank. Tussen die zandbanken is het helaas diep genoeg voor Morgans. Laten we hopen dat die ons niet spotten.'

Bridget plaatste kort haar rechtervuist tegen haar linkerborst bij haar hart, bracht haar hand weer naar voren en opende haar handpalm

naar boven terwijl ze richting de zon keek. Blijkbaar was dit haar versie van een schietgebedje.

Haar verhaal maakte Conrad nerveus. Hij kwam uit een militaire familie, zijn moeder was Admiraal Johnson van de vijfde Aardse ruimtevloot, en hij was wel gewend aan hiërarchie. Wat echter nooit wende was de “het is zoals het is”-mentaliteit van veel militairen en hij bespeurde die ook bij Bridget. Zelf was hij te veel onderzoeker om zich daar aan te conformeren. Het idee dat ze misschien het zeevolk van Terra 7, de Morgans, gingen ontmoeten, maakte hem meer nieuwsgierig dan bang.

Hij had over de Morgans gelezen en zelfs een foto gezien van een lijk in de archieven van het Zuidelijk Verzet. Het waren vreemde wezens. Duidelijk niet-menselijk met een geschubde, blauwe, leerachtige huid en een langwerpige achterhoofd met kieuwopeningen op de plekken waar mensen oren hebben. Ze bezaten wel armen en waren tweebenig, maar aan hun handen en voeten zaten zwemvliezen.

Volgens de informatie bij het Verzet waren de Morgans de oorspronkelijke bewoners van Terra 7, maar werden ze pas ontdekt na de kolonisatie. Men wist wel dat er een buitenaards volk geleefd had op deze planeet, maar het was een verrassing toen bleek dat ze nu in de zee woonden. Aangezien Terra 7 voor 85% uit water bestond, waarvan het allergrootste deel zee, was hun territorium groot. Ze kwamen niet aan land en zolang mensen daar bleven, was er geen probleem. Behalve dan als je de zee overstak om van het ene continent naar het andere te reizen.

‘Laten we de checklist doorlopen, dan kunnen we vertrekken’, zei Bridget. Ze lachte naar hem en dat haalde daarmee de spanning weg.

Conrad ging naast haar zitten en nam met haar de checklist door. Toen ze klaar waren, startte Bridget de motoren en stegen ze op. Het luchtschip bleef een meter boven de grond hangen. De rotswand van de hangaar opende zich en toonde een uitgestrekt berglandschap. Bridget liet het voertuig voorwaarts gaan en geroutineerd stuurde ze het schip over het moeilijke terrein. Ze zocht haar weg langs de bergwanden en vermeed pieken en dalen. Al gauw lieten ze de bergen achter zich en lag de vlakke woestijn voor hen.

'Tijd voor een demonstratie', zei Bridget. 'Ik wil wel eens zien wat je met dit schip hebt uitgespookt.' Ze gaf gas en het luchtschip stootte weg, de hete woestijn in.

'Wauw!' gilte Bridget. 'Dit is fantastisch! In dit tempo kunnen we al in twee dagen in Lina zijn!'

'Twee dagen, is dat niet erg snel?'

'Nou ja, vier dagen dan', gaf Bridget toe. 'Ik hou ervan dingen positief te zien.'

'Ik zal er rekening mee houden', merkte Conrad op.

* * *

De hele dag en een deel van de nacht vlogen ze door. De enige mensen die ze tegenkwamen in de woestijn, was een karavaan van de Anatool. Het was indrukwekkend om het lange lint van mensen en dieren over de rode zandduinen te zien lopen. De dieren die dit volk gebruikte waren weer heel anders dan de sierlijke zampala's van de Terrazones. Deze dieren bewogen traag, bezaten een doffe huid en waren vrij lomp gebouwd. Bridget vertelde hem dat ze baranik heetten en dat ze dagen achter elkaar konden lopen, zonder water en zonder moe te worden.

Tegen de avond kwam de wind opzetten. Rood zand werd erdoor meegenomen, kwam in hogere luchtlagen terecht en vormde daar bizarre patronen in de lucht. Het was intrigerend om naar te kijken, maar ook een demonstratie van de instabiliteit van de hogere luchtlagen op Terra 7. Dat was de reden waarom er geen vliegtuigen waren op deze planeet. Zelfs inheemse vogels vlogen niet hoog.

Met de techniek uit de Aardse ruimtecapsule zou je een voertuig kunnen maken dat tegen de vreemde thermiek bestand was. Met zo'n vliegtuig was de overtocht van het zuidelijk naar het noordelijk continent een stuk minder gevaarlijk. En met een vliegtuig waren de Afranen een stuk gevaarlijker. Het maakte Conrad bang als hij eraan dacht. *Gelukkig kan ik straks naar de capsule gaan zoeken.*

* * *

Bridget en Conrad bestuurden het luchtschip om beurten en het was zijn beurt toen ze vroeg in de ochtend de zee bereikten. Hij stopte het schip. Het hoge, zoemende geluid van de stuwmotoren verstilde en Bridget werd er wakker door.

‘We hebben de zee bereikt’, zei Conrad.

‘Mooi, neem nog even rust.’ Bridget bestudeerde een monitor. ‘We lopen voor op schema. Over twee uur is het eb en is het water laag genoeg voor de oversteek. Laten we hopen dat het waterpeil ook laag genoeg is voor de Morgans.’

Verbeelde Conrad het zich, of klonk er een trilling door in Bridgets stem?

2. De zee

De zee kleurde een beetje rood doordat Indra net opgekomen was. Er stond weinig wind en de golven die er waren braken kalm op het strand. In de verte waren tientallen zandbanken te zien, die zich als grote, logge wezens leken te warmen aan de eerste zonnestrallen. Hoe kon zoiets moois zo gevaarlijk zijn? Er ging een huivering door Bridget heen, toen ze dacht aan de wezens die tussen de zandbanken en onder het zo kalme water huisden.

Een alarm ging af en ze zette het meteen uit. Het was tijd. Lager zou het water rond deze periode niet komen. Bridget liep naar de slaap-plekken en maakte Conrad wakker. Slaperig ging hij rechtop zitten, zijn vreemde haar een warboel op zijn hoofd.

De Aardling was een knappe man, maar Bridget bleef zijn uiterlijk bijzonder vinden. Zijn bruine huid, die vele tinten lichter was dan die van een Afraan, leek veel op de huid van de Ouden, iemand zoals Bertil, de leider van het Zuidelijk Verzet. Maar geen enkele Teraxaan droeg zijn haar zoals Conrad. Het leek veel te veel op de haarstijl van de edelen: de enigen van het Afraanse volk die lang haar mochten dragen.

Bridget liet Conrad rustig wakker worden en voerde ondertussen de route in op de computer. Ze was bijna klaar toen de man naast haar plaatsnam. Hij droeg de kleding van het Zuidelijk Verzet, maar bij de hals van zijn shirt was nog te zien dat hij daaronder het vreemde, glimmende pak droeg waar Bertil haar over had verteld. Het pak van Aardse makelij reguleerde de lichaamstemperatuur waardoor de drager het nooit te warm of te koud had. Bertil had Conrad opgedragen kleding van het Verzet aan te trekken en Bridget was daar blij om; het glimmende materiaal viel nogal op. Toch had de Aardling er geen afscheid van genomen.

De computer bevestigde de route.

‘Ik heb een route ingevoerd die ons van zandbank naar zandbank leidt’, legde Bridget uit. ‘Tijdens de tocht hou ik steeds de dieptemeter in de gaten om de meest ondiepe plekken tussen de zeebanken te volgen. Zo lopen we de minste kans om Morgans tegen te komen.’

Conrad knikte dat hij het begreep, maar Bridget zag aan zijn blik dat hij aan iets anders dacht. Ze liet het voor wat het was. De Aardling was niet opgegroeid met verhalen over de Morgans. Hij had geen vrienden verloren tijdens een overtocht. Een luchtschip dat het ene moment nog vlak achter haar vloog om het volgende moment in de golven te verdwijnen, zonder dat ze er iets aan kon doen.

Bridget ademde rustig in en uit, haar kalmte kwam terug. Ze zette de motoren aan, deed nog even een schietgebedje naar Indra en liet het luchtschip opstijgen. Ze trok de hendel voor de stuwmotoren naar zich toe en het schip vloog een meter boven het strand naar de zee.

‘Als alles meezit, zijn we over drie uur aan de overkant’, meldde ze. *Als alles meezit.*

* * *

Na anderhalf uur nam Conrad het vliegen over. Stijf stond Bridget op en hij keek hoe zij haar spieren weer los probeerde te krijgen door te rekken.

‘Blijf op de dieptemeter kijken.’

Betrapt keek Conrad weer naar de meter. Zijn eigen reactie irriteerde hem. Hij vond het nog steeds lastig om Bridget goed in te schatten. Ze was duidelijk niet op haar gemak en dat had zijn weerslag op hem.

‘Waarom laat je mij niet de computer zo programmeren dat die zelf de ondiepste route neemt?’ vroeg hij. ‘Dat maakt dat je je veel vaker kunt ontspannen tijdens de reis.’

‘Ontspannen is het laatste wat ik wil.’ Bridget hing voorover en kwam wervel voor wervel weer rechtop. ‘Bovendien heeft het geen zin. We weten niet precies hoe de Morgans het doen, maar we weten wel dat zij als eerste je computer uitschakelen.’

‘O.’ Het werd Conrad duidelijk dat hij nog te weinig over de Morgans wist.

Bridget schoot in de lach, een aangenaam geluid dat hij nog niet eerder hoorde. *Ze zou vaker moeten lachen.*

‘Je keek net zo verbluft als mijn broertje kan kijken als een van zijn uitvindingen niet doet wat hij gehoopt had’, verduidelijkte ze.

‘Je broertje is niet net zoals jij een verzetsstrijder?’

‘Gelukkig niet, Howie is daar niet geschikt voor. Hij zit liever met zijn neus in allerlei databases. Ik ben er blij om. Mijn moeder en ik zijn wel strijders. Mijn vader ook, en het heeft hem zijn leven gekost. Het is goed te weten dat ten minste iemand van ons gezin in relatieve veiligheid leeft.’

Conrad moest meteen denken aan zijn eigen familie. Als enige niet-militair was hij diegene, maar dat ging duidelijk niet meer op.

‘Heb jij nog broers en zussen?’ vroeg Bridget.

‘Ik heb een zus, of had een zus. Ik weet eigenlijk niet goed hoe je dat hoort te zeggen.’ Conrad slikte bij de gedachte aan Gaia. ‘Ze was militair, net als mijn moeder, en is tijdens een missie omgekomen.’

Het was duidelijk dat Bridget hiervan opkeek. Ze liep naar hem toe en kniep even in zijn schouder als geruststelling. ‘Ik dacht dat het heel vredig was op Aarde. Ik verwachtte daar geen militairen.’

‘Op Aarde is het vredig, maar in de ruimte tussen de Terra’s maken ruimtepiraten de boel onveilig.’

‘Ruimtepiraten? Vertel er eens meer over?’

Conrad vertelde haar over de piraten, de Aarde en de ellende op de andere Terra’s. Het was goed om zo te praten met Bridget. Het maakte dat hij zich meer op zijn gemak ging voelen.

Na iets meer dan een half uur nam Bridget het vliegen weer van Conrad over. Het was hem wel duidelijk geworden dat de verzetsvrouw liever zelf de controle had. Het maakte hem niet uit. Ze waren al een tijdje uitgepraat en het gaf hem de gelegenheid om weer over de Morgans na te denken. Waarschijnlijk beschikten ze over technologie en technologie viel op te sporen. Het was weer een moment waarop hij zijn DACS miste, maar ook de veel minder geavanceerde computer van het schip moest in staat zijn om via een scan iets te kunnen vinden.

Conrad begon met programmeren. Hij keek even naast zich, naar Bridget, maar die tuurde ingespannen naar de dieptemeter en hij besloot haar niet te storen. Het was toch maar de vraag of het lukte.

De eerste scans leverden geen informatie op, maar toen Conrad naar geluidsgolven zocht, vond de computer wel iets. Hij liet de computer gericht zoeken en daar was het weer: verschillende toonhoogtes en van verschillende locaties dicht bij elkaar. Dit was een gesprek. Conrad liet de computer alles opnemen en deed een koptelefoon op. Nu kon hij het horen. Het leek een beetje op de geluiden die het uitgestorven Aardse dier de orca maakte; lange tonen op verschillende toonhoogtes en afgewisseld door klikken. Het waren duidelijk twee stemmen en in de verte hoorde hij zelfs een derde.

‘Conrad wat ben je aan het doen?’

Verstoord keek hij op. Hij zette zijn koptelefoon af en de speakers aan. In de cockpit was de vreemde conversatie van de Morgans te horen.

Bridget keek hem vol afgrijzen aan. ‘Wat doe je! Zet uit!’

‘Het is ver weg’, stelde hij haar gerust. ‘Het is juist goed dat ik dit gevonden heb, want nu weten we waar de Morgans zijn.’

‘Zet uit!’ Bridgets stem sloeg over en Conrad zette het geluid uit, maar bleef opnemen.

‘Hoe haal je het in je hoofd om dit achter mijn rug om te doen!’ tierde Bridget. ‘Bertil waarschuwde mij dat Aardlingen naïef waren, maar dit is veel erger!’

‘Ik wilde je hier niet mee storen. Misschien werkte het niet.’ Het klonk ook in zijn oren als een zwak excuus.

‘Het gaat er niet om of iets lukt of niet. Heb jij eraan gedacht dat als wij hen kunnen horen, zij ons ook kunnen horen? Indra vervloekt! Ik moet ervan op aan kunnen dat ik je kan vertrouwen. Als je nog één keer iets achter mijn rug om doet, ben je voortaan alleen mijn passagier en wil ik je niet meer zien in de cockpit. Dan ben je niet meer dan een pakketje, net als al het andere materiaal in het ruim. Begrepen?’

‘Begrepen.’

Conrad wendde meteen na zijn woorden zijn gezicht af van Bridget en reikte naar de scan om deze uit te zetten. Hij schrok.

‘Wat nu weer?’

‘De Morgans...’

Een felle lichtflits kwam vanuit zee hun kant op. Het volgende moment sloegen alle meters op hol. Om het instrumentarium hing een blauwige gloed en kleine bliksemschichtjes schoten heen en weer. Twee beeldschermen sprongen kapot, net als enkele waarschuwinglampjes. Bridget's eerste impuls was om het stuur los te laten, maar ze dwong zichzelf dat niet te doen. Ze negeerde het nare prikkelende gevoel in haar handen en bleef het sputterende schip besturen naar een grote, nabijgelegen zandbank.

Het luchtschip leek het niet te halen. De stabilisatoren reageerden niet of traag en de stuwmotoren aan de zijkant hielden het niet langer vol en vielen uit. Ze klaptten op het zeeoppervlak en Bridget gilte.

‘Geef vol vermogen met de straalmotor!’ schreeuwde Conrad.

Bridget gaf gas en de straalmotor loeide. Ze schoten met hoge snelheid vooruit over het wateroppervlak en bereikten de zandbank waar de neus van het luchtschip zich in het zand van een kleine duin boorde. Door de plotselinge stop sloegen ze over de kop, rolden volledig rond en kwamen onder luid gekraak neer op de onderkant van het schip. De straalmotor knalde en sloeg af. Onmiddellijk werden de doordringende tonen van het brandalarm hoorbaar.

Bridget haalde diep adem. Ze had goed in haar stoel vast gezeten en mankeerde daardoor niets. Tot haar opluchting zag ze door het raam voor haar dat ze midden op de grote zandbank beland waren. Langzaam haalde ze haar verkrampte, klamme handen van het stuur. Vervolgens bevrijdde ze zichzelf uit haar gordels en zocht naar Conrad.

De Aardling had niet het geluk gehad goed vast te zitten. Hij lag bewusteloos op de vloer en Bridget knielde naast hem neer. Kreunend kwam de man weer bij.

‘Je hebt een gat in je hoofd’, zei Bridget hem. ‘Denk je dat je wat gebroken hebt?’

Conrad dacht van niet.